

РЕШЕНИЕ

№ 6333

гр. София, 18.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 26.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **741** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], [улица], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 04. 05. 2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 2925 / 10. 12. 2012 г. на директора на Дирекция „О.“.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваните части. Претендира разносните по делото. Представя писмени бележки. Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1111145 от 27. 09. 2011 г., изменена със ЗВР № 1200070 / 03. 01. 2012 г., издадени от Е. В. – на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С. /оправомощена със Заповед № РД-01-6 / 05. 01. 2010 г. на директора на ТД на НАП С./ е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за периода месеците 10., 11. и 12. 2009 г. и м. 01. и 03. 2010 г. Ревизията е следвало да

приключи до 06. 02. 2012 г.

Ревизията е повторна, във връзка с отменително решение № 1550 / 09. 09. 2011 г. на директора на Дирекция „О.“.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1200070 от 20. 02. 2012 г., връчен на пълномощник на дружеството на 07. 03. 2012 г.

В срока по чл. 117, ал. 5, изр. 2 от ДОПК, са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1200070 / 23. 02. 2012 г., е определен В. И. К., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН] / 04. 05. 2012 г., връчен на пълномощник на 21. 06. 2012 г.

С жалба вх. № 53-06-1930 / 03. 07. 2012 г., е оспорен РА по административен ред.

Със споразумение между страните срока за произнасяне от страна на решаващия орган е продължен с до 3 месеца.

С Решение № 2925 / 10. 12. 2012 г. на директора на Дирекция „О.“ – С., ревизионния акт е потвърден.

С жалба вх. № 32352 / 18. 12. 2012 г. по описа на АССГ, е обжалван РА и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА № [ЕГН] / 04. 05. 2012 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., в потвърдената част с Решение № 2925 / 10. 12. 2012 г. на директора на Дирекция „О.“ – С., на жалбоподателя [фирма], са определени задължения по ЗДДС в общ размер на 103 338,54 лв. и съответните лихви за просрочие в размер на 24 825,95 лв. по фактури издадени от [фирма], Проект И. 2009” Е. и [фирма].

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, във вр. с чл. 6 и 9 от ЗДДС, тъй като по фактурите не са налице реални, респективно облагаеми доставки.

В жалбата се излагат съображения, че било безспорно доказано извършените доставки и наличието на предпоставки за признаване правото на приспадане на данъчен кредит. Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 75 501,76 лв. по фактури описани в РА с предмет „строителни материали”, издадени от [фирма].

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2200-06-1005365-05 / 23. 09. 2010 г.

(стр. 299 от класьор № 2). Въпреки това са представени документи свързани с доставките от страна на управителя на дружеството. Представени са фактурите с приемо – предавателни протоколи към тях, договор от 01. 06. 2009 г. за доставка на строителни материали, оборотни ведомости, фискални бонове за извършено плащане, договори за транспортни услуги, договор за наем на недвижим имот и др. Представени са също така фактури и приемо – предавателни протоколи от предходни доставчици – [фирма] и П. - груп” Е..

Съгласно представения договор от 02. 06. 2009 г., [фирма], в качеството му на възложител, възлага, а [фирма], в качеството му на изпълнител приема да изпълнява доставки на строителни материали, изделия и заготовки за обекти на възложителя. На основание т. 3 от този договор, транспортирането на материалите, ще се извършва със собствена техника на възложителя.

Видно от обясненията на управителя на [фирма] (стр. 308 от класьор № 2), за периода 01. 10. 2009 г. – 31. 12. 2009 г. стоките са съхранявани в складова база на дружеството в [населено място].

В тази връзка от страна на жалбоподателя са представени доказателства за собствени транспортни средства и пътни листове за извършен транспорт на строителни материали от [населено място] до обекти в [населено място].

По делото е изслушана съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която процесните фактури са отразени в дневниците за продажби и справките – декларации по ЗДДС, като същите са платени по касов и банков път. Доставените по фактурите материали са осчетоводени от жалбоподателя по сметка разходи за материали, а данъка за покупките е начислен по съответната сметка.

Съдът обаче, въпреки така приетите заключения на вещото лице и представените документи, намира, че не са налице достатъчно доказателства за наличието на облагаеми доставки.

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчиците на [фирма], като видно от протокол № 22-44/1111145-01 / 21. 12. 2011 г. (стр. 261) и протокол № 22-44/1111145-02 / 07. 12. 2011 г. (стр. 310), съответно [фирма] и [фирма] не са открити на декларираните от тях адреси. Въпреки това, от тези доставчици са представени в приходната администрация, част от исканите документи. В същото време, от страна на вещото лице по назначената ССчЕ отново не е открит представител на преките доставчици ([фирма], Проект И. 2009”), поради което изрично в заключението му се сочи (стр. 407), че не са представени счетоводни документи, от които да е видно точно какви материали или стоки са продадени и изписването на отчетната им стойност. В същото време се сочи, че и трите дружества (доставчика и двамата поддоставчици – стр. 408) не са представили хронологични и аналитични справки на сметка 304 стоки, за да се проследи аналитичността и количествата на продаваните стоки, както и не са представени хронологични справки на сметка 702 приходи продажба на стоки, за да се проследи дебитния оборот и изписване на отчетната стойност на продадените стоки.

Съгласно чл. 51 от ДОПК, съответно чл. 182 от ГПК, вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото, т.е. нередовно водените счетоводни книги нямат доказателствена сила. Не може да бъде доказано без проверка в счетоводството на доставчика и жалбоподателя, че счетоводните документи са явяват част от редовно водено счетоводство (т.е., че са съставени своевременно и при воденето им е спазвана

хронологията на осъществяване на стопанските операции), съгласно изискванията на счетоводното законодателство, което е абсолютно необходимо с оглед преценка на доказателствената им сила.

В същото време съдът намира, че представените писмени документи (фактури, приемо-предвателни протоколи, пътни листове и договори) не доказват наличието на реално осъществени облагаеми доставки.

Представените договори и протоколи, като частни писмени документи нямат обвързваща съда доказателствена сила и няма достоверна дата, като доказват единствено, че изявлението е направено от съответното лице.

В тази връзка са налице редица разминавания относно фактите, които се сочи че удостоверяват, поради което съдът счита, че документите са създадени за нуждите на процеса.

В случая от страна на доставчика се твърди, че получената от неговите доставчици стока се е съхранявала в склад в [населено място], като изрично в обясненията на управителя на [фирма] (стр. 308 от класьор № 2), се сочи че това е за периода 01. 10. 2009 г. – 31. 12. 2009 г. В същото време договора за наем на складова база от страна на „М. И. 09”, е сключен на 21. 10. 2009 г., като изрично в т. III – 2 е посочено, че наемодателя се задължава да предаде имота не по-късно от 23. 10. 2009 г. При това положение остава неясно къде са съхранявани стоките преди 23. 10. 2009 г. и след 31. 12. 2009 г. От друга страна се твърди, че транспорта на строителните материали е извършен с транспорт на жалбоподателя, като по делото са представени доказателства за наличието на транспортни средства и пътни листове. Видно е обаче от тези пътни листове, в които е посочено Б. като място на натоварване, някои са от дати през м. 01. 2010 г., когато вече според обясненията на доставчика същия не е ползвал имота (стр. 60-57 от класьор № 1), а други (стр. 48 от същия класьор) са от 16 и 20. 10. 2009 г., когато още не е бил сключен договора за наем на складовата база.

Освен това, по фактура № 938 / 21. 01. 2010 г. (стр. 384 от класьор № 2) се сочи че са доставени шперплат хидрофобен и OSB, а в приемо – предавателния протокол, който се сочи че е за същата фактура се сочи че се предава буков шперплат, битомни плоскости и фазер. Във фактура № 951 / 25. 01. 2010 г. (стр. 386 от класьор № 2) се сочи че са доставени буков шперплат, битомни плоскости и фазер, а в приемо – предавателния протокол, който се сочи че е за същата фактура се сочи че се предават кабели.

Следва да се отбележи също така, че за някои доставки от [фирма] към жалбоподателя са издадени фактури преди доставчика да получи тази стока от своя доставчик. Така например е налице фактура № 572 / 16. 10. 2009 г. (стр. 2 от класьор № 1) и фактура № 668 / 28. 10. 2009 г. (стр. 8 от класьор № 1, издадени от [фирма] на [фирма] за доставка на шпакловачна маса А. FIX 5 кг. за под и А. F3 бяла 5 кг., като такава стока е доставена на [фирма] от страна на [фирма] с фактура № 987 / 16. 12. 2009 г. (стр. 461 от класьор № 2), т.е. стоката е прехвърлена на жалбоподателя, преди още да е получена от неговия доставчик, въпреки че се касае за родово определени вещи. Действително е налице още една фактура № 865 / 17. 12. 2009 г. (стр. 41 от клас. 1) от [фирма] към [фирма], за доставка на същата стока, но тогава не става ясно при първите доставки откъде [фирма] се е снабдил с тази стока след като няма други фактури от своите доставчици. По същия начин не става ясно откъде доставчика се е снабдил с А. А46 25 кг. за под, за да издаде фактура № 720 / 17. 11. 2009 г. (стр. 20 от клас. 1), тъй като тази стока му е доставена от [фирма] с фактура № 989/ 17. 12. 2009

г. (стр. 463 от клас.2).

При това положение, независимо от счетоводното им отразяване на процесните фактури, липсват доказателства за реално осъществени доставки. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 26 401,48 лв. по фактури описани в РА с предмет „строителни материали”, издадени от [фирма].

В хода на ревизията, доставчика не е открит на декларирания от него адрес, видно от протокол за извършена насрещна проверка № 2200-06-1005365-09 / 23. 09. 2010 г. (стр. 469 от класъор № 2). Въпреки това са представени документи свързани с доставките от страна на управителя на дружеството. Представени са фактурите с приемо – предавателни протоколи към тях, договор от 01. 12. 2009 г. за доставка на строителни материали, оборотни ведомости, договор за превоз на товари от 15. 08. 2009 г. с [фирма], договор за наем на недвижим имот и др. Представени са също така фактури и приемо – предавателни протоколи от предходни доставчици – [фирма] и [фирма].

Съгласно представения договор от 01. 12. 2009 г., [фирма], в качеството му на доставчик доставя на купувача - [фирма], строителни материали, като транспорта на материалите, е за сметка на купувача от склада на доставчика.

По делото обаче не са представени доказателства, че доставчика е разполагал със собствена или наета складова база, поради което не става ясно къде е съхранявана стоката и откъде е извършван впоследствие транспорта. Видно от справката за актуалното състояние на всички трудови договори (стр. 473 от клас. 2) в [фирма], не е имало лица наети по трудово правоотношение.

По делото е изслушана съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която процесните фактури са отразени в дневниците за продажби и справките – декларации по ЗДДС, като същите са платени по касов и банков път. Доставените по фактурите материали са осчетоводени от жалбоподателя по сметка разходи за материали, а данъка за покупките е начислен по съответната сметка.

Съдът обаче, въпреки така приетите заключения на вещото лице и представените документи, намира, че не са налице достатъчно доказателства за наличието на облагаеми доставки.

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчиците на [фирма], като видно от протокол № 22-44/1111145-05 / 01. 12. 2011 г. (стр. 374) и протокол № 22-44/1111145-04 / 05. 12. 2011 г. (стр. 361), съответно [фирма] и [фирма] не са открити на декларираните от тях адреси. Въпреки това, от тези доставчици са представени в приходната администрация, част от исканите документи. В същото време, от страна на вещото лице по назначената ССчЕ отново не е открит представител на преките доставчици ([фирма], Проект И. 2009”), поради което изрично в заключението му се сочи (стр. 408), че не са представени счетоводни документи, от които да е видно точно какви материали или стоки са продадени и изписването на отчетната им стойност. Посечено е също така, че поддоставчиците на доставчика, не са представили копие от фактурите и др. документи и не може да се

каже как са осчетоводени при тях. Също така се сочи, че от представената оборотна ведомост на „Проект И. 2009” може да се каже че дружеството разполага с материали и стоки, но не са представени доказателства за съхранението им, като липсват и данни за сметки, отчитащи дълготрайни материални активи.

При това положение съдът намира, че представените писмени документи (фактури, приемо-предвателни протоколи, не доказват наличието на реално осъществени облагаеми доставки.

Видно е, че доставчика не е разполагал с персонал, нито със собствена или наета складова база, в която да съхранява стоките, поради което няма как тези стоки да са продадени на жалбоподателя.

По делото действително от страна на вещото лице в няколко справки за изразходвани материали по видове на база на налични по делото количествени сметки, но това не опровергава извода на съда за липсата на реално осъществени доставки. Действително от представените актове, може да се приеме че са влагани строителни материали, но липсват доказателства, че това са именно материалите доставени от [фирма] и „Проект И. 2009”.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 831,40 лв. по фактура № 1 / 16. 12. 2009 г. с предмет „аванс за екстериорни каменни заготовки, къща Я.”, издадена от [фирма].

По делото, е изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която (стр. 405 на гърба) към датата на издаване на фактура № 1 / 16. 12. 2009 г. [фирма], не е регистрирано по ЗДДС лице. Дружеството е регистрирано по ЗДДС на 11. 01. 2010 г., поради което към датата на издаване на фактурата издателят не е регистрирано лице.

При това положение, правилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по тази фактура, тъй като данъка по нея е начислен неправомерно от нерегистрирано по ЗДДС лице.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 04. 05. 2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 2925 / 10. 12. 2012 г. на директора на Дирекция „О.”.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 3 000 (три хиляди) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен

административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: